

Η ανάμνηση της θριαμβευτικής εισόδου του Ιησού Χριστού στα Ιεροσόλυμα

Ορθοδοξία / Θεολογία

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος

Κυριακή των Βαΐων ή αλλιώς όπως λέγεται Κυριακή της Ελιάς και η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει την θριαμβευτική και επιβλητική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα.

Υποδέχεται με λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια ο λαός τον Κύριο και Θεό μας, ο οποίος καθήμενος σε ένα πουλάρι όνου, γέννημα υποζυγίου[1] , εισέρχεται στην πόλη των Ιεροσολύμων για τελευταία φορά με την συνοδεία των μαθητών του, «προ έξι ημερών του Πάσχα » [2]. Τον υποδέχονται ως βασιλιά και θριαμβευτή, στρώνοντας στους δρόμους τα ενδύματά τους και κλαδιά των φοινίκων, τα οποία είναι σύμβολα νίκης. Τον προϋπαντούσαν σαν ζωοποιό και νικητή του θανάτου, τον προσκυνούσαν, τον προέπεμπαν ψάλλοντας «ωσαννά στον υιό του Δαβίδ, ωσαννά εν τοις υψίστοις » [3].

Μετά την τριήμερο έγερση του Λαζάρου στη Βηθανία, ο λαός έμαθε την χαρμόσυνη είδηση του θαύματος και πίστευσαν ότι αυτός όντως είναι εκείνος που

περίμεναν σαν σωτήρα και βασιλιά για να τους ελευθερώσει από τους Ρωμαίους. Γι' αυτό ο λαός ξεκίνησε να πάει για να Τον υποδεχθεί.

Υπάρχουν πρόσωπα που διαδραματίζουν κάποιο ρόλο στο σημερινό σκηνικό. Αυτά είναι ο Χριστός, οι Απόστολοι, ο λαός, τα παιδιά και οι Γραμματείς και Φαρισαίοι. Το κάθε πρόσωπο έχει τη δική του σημασία και επεξήγηση.

Ο Χριστός εισέρχεται πραύς, σύμφωνα και με την προφητεία του προφήτη Ζαχαρία για τον Μεσσία [4] , βλέποντας μπροστά του το πάθος και τον Σταυρό. Λυπάται για την εύκολη και απότομη μεταβολή των ανθρώπων, οι οποίοι μετά από κάποιες ημέρες θα κρίζουν το σταυρωθήτω. Οι Απόστολοι βλέπουν την κατάσταση του λαού, αλλά κατά βάθος δεν γνωρίζουν τους λόγους των κραυγών «ταύτα δε ουκ έγνωσαν οι μαθηταί αυτού το πρώτον ». Ο λαός αντικρίζοντας στο πρόσωπο του Χριστού τον Μεσσία του Ισραήλ, ο οποίος θα αναστήσει το γένος και θα αποκαταστήσει τη βασιλεία του Δαβίδ τον υποδέχεται «μετά βαίών και κλάδων » [6]. Τα παιδιά ανεβοκατέβαιναν στα δένδρα και εκραύγαζαν το «Ωσαννά τω Υιώ Δαβίδ » [7]. Τον ύμνο των παιδιών τον αποδέχεται ο Χριστός γιατί στην γνήσια αγάπη των παιδιών αναπαύεται ο Χριστός. Για τα παιδιά μίλησε ο Θεός μέσω του στόματος του προφήτου «εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον » [8].

Οι Γραμματείς και Φαρισαίοι δεν χαίρονται με το λαό. Διακατέχονται από φόβο και τρόμο λόγω της λαϊκής επιρροής του Κυρίου. Ακολουθούσαν τον Χριστό όχι γιατί πίστευαν σε Αυτόν, αλλά για να τον κατασκοπεύουν. Τους διακατείχε ο θυμός όταν αντίκρυσαν τα παιδιά να δοξάζουν και να υμνούν το σωτήρα του κόσμου «ιδόντες δε οι αρχιερείς και οι γραμματείς τα θαυμάσια α εποίησε και τους παίδας κρίζοντας εν τω ιερώ και λέγοντας, ωσαννά τω υιώ Δαβίδ, ηγανάκτησαν » [9]. Κατάφεραν μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα να εξολοθρεύσουν τον Χριστό και μετέτρεψαν τον ενθουσιασμό του λαού σε καταστροφική μανία κατά του Ιησού [10].

Δυστυχώς, όμως, η υποδοχή αυτή ήταν επιφανειακή, δεν ήταν λόγω του ότι πίστευσαν το Σωτήρα και Κύριο ότι αυτός είναι ο απεσταλμένος εκ του Θεού. Ο λόγος για τον οποίο μαζεύτηκε ο όχλος ήταν λόγω του θαύματος της αναστάσεως του Λαζάρου που προηγήθηκε.

Ο Ιερός Χρυσόστομος με αφορμή την εορτή αυτή αναφέρει «Ήδη της δεσποτικής πανηγύρεως προλάμπει τα χαρίσματα, ήδη της πανευφήμου εορτής προτρέχει τα μηνύματα, ήδη της καθολικής αναστάσεως αρραβώνα δεξάμενος Λάζαρος τω κυρίω συνανάκειται, ήδη της δωρεάς το μυστήριο τους τω βαπτίσματι προστρέχοντας ευωδιάζει, ήδη ο πιστεύσας λαός εις υπάντησιν τω κυρίω προσδραμών βοά λέγων, καθώς αρτίως ήκουες· Ωσαννά εν τοις υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι κυρίου, βασιλεύς του Ισραήλ. Ευλογημένος ο ερχόμενος, ο αεί ερχόμενος και ων μεθ' ημών και έξω των πιστών μηδαμώς γινόμενος » [11].

Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα καθήμενου επί πώλου όνου δηλώνει την άκρα του ταπείνωση. Φανερώνει τη μέγιστή του ταπείνωση και μας καλεί να Τον μιμηθούμε. Εκφράζει την αγάπη και απλότητά του [12]. Αυτή την απλότητα και ταπείνωση μας προτρέπει ο Κύριος να έχουμε. Όλη του η ζωή μας παιδαγωγεί προς την απλότητα και την ταπείνωση.

Η όνος και ο πώλος συμβολίζουν την ανάπαυση του Κυρίου στη συναγωγή των Ιουδαίων και στη συνέχεια στο λαό που προερχόταν από τα έθνη [13]. Ο Μέγας Αθανάσιος μας δίδει την δική του ερμηνεία για τον πώλο και την όνο λέγοντας ότι η όνος και ο πώλος είναι ολόκληρη η ανθρωπότητα. Ο πώλος είναι ο πατέρας μας Αδάμ, τον οποίο έδεσε ο σατανάς με τις πανουργίες του. Η όνος, που είναι ακάθαρτο ζώο, είναι τα έθνη, τα οποία μιάνονται με τα είδωλα και μολύνονται με τα ακάθαρτα αίματα.

Ας προϋπαντήσουμε τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό στη δική μας Ιερουσαλήμ, στην καρδιά μας, με απλότητα, ταπείνωση και αθωότητα όπως των παιδιών. Αυτό που

ζητά ο Κύριος από εμάς είναι την ειλικρινή αποδοχή της Βασιλείας που μας έφερε, σύμφωνα και με τον πρωτοπρεσβύτερο Αλέξανδρο Σμέμαν [14] . Ας ακολουθήσουμε το Χριστό στο Πάθος και την Ανάστασή Του, ώστε να αξιωθούμε την αιώνια του βασιλεία. Για να ακολουθήσουμε το Χριστό χρειάζεται τόλμη, σταθερότητα και έμπρακτη αγάπη προς το πρόσωπό του. Μην είμαστε όπως τον όχλο του σημερινού Ευαγγελίου, οι οποίοι τη μια ημέρα ζητωκραύγαζαν το ωσαννά και μετά από πολύ λίγες ημέρες το «σταύρωσον Αυτόν».

Καλή Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα.

Παραπομπές:

- 1. Ζαχαρία 9,9.**
- 2. Ιωάννου 12,1.**
- 3. Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Λόγος εις την Κυριακή των Βαΐων.**
- 4. Ζαχαρία 9,9.**
- 5. Ιωάννου 12,16.**
- 6. Ιωάννου 12,13.**
- 7. Ματθαίου 21,16.**
- 8. Ψαλμός 8,3.**
- 9. Ματθαίου 21,15.**
- 10. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Ἐἰς ἐπίγνωσιν Θεοῦ», Αποστολική διακονία.**
- 11. Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Λόγος εις τα βαΐα.**
- 12. Αγίου Αθανασίου, «Ἐκ του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου εις το Πορεύεσθε εις την κατέναντι κώμην...», PG 28,1028, σελ. 205.**
- 13. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου, «Οι Δεσποτικές Εορτές», εκδ. Α' 1995, σελ. 206.**
- 14. Πρωτοπρεσβυτέρου Αλεξάνδρου Σμέμαν, Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ,**

Σύντομη λειτουργική εξήγηση των ημερών της Μεγάλης Εβδομάδας. Εκδ. Ακρίτας 1990.

<https://bit.ly/3tR7MPI>